

Художниця

Автор:

Ірина Бобик

Художниця

Ірина Бобик

Місце у світі, правильність вибору і відповідальність за нього, честь і справедливість, кохання і зрада, дружба і родинні стосунки – те, що болить і збурує героїв новел авторки, молодих людей, одержимих пошуком себе, відповідями на питання добра і зла. Частково це історія дорослішання і шукань самої авторки, частково – її друзів, ще частково – спроба осмислити світ з якоюсь незбагненою юнацькою тягою до правди і табуйованих тем.

Ірина Бобик

Художниця

Літо почалось як завжди – я поїхала у Бір до діда з бабцею. Спитаєте, що таке Бір? Відповім: мальовниче село на двадцять хаток, де всі все про всіх знають – ось що. Воно мені завжди подобалось, хоч тут і нема Інтернету, друзів і такого розмаїття подій, як у місті.

* * *

– Улясю, Уляню, вставай... – почувла я крізь сон одного чудового літнього ранку.

– Га?.. – перепитала я спросоння.

– Вставай, дитино, до церкви тре' йти. – знову поторсала за плече бабуся.

Церква більше нагадувала каплицю, проте вміщала всіх нечисленних парафіян. Я вгледіла двох знайомих дівчат і непомітно для бабці помахала ім рукою.

Лавок у церкві не було, тож від тривалого стояння мої ноги почали терпнути. Власне, було дві старенькі лавочки, але бабця вбила би мене, коли б я надумала помістити на котрусь свою п'яту точку. Там сиділи вже зовсім немічні довгожителі.

Раптом всім довелось дуже здивуватись. Струнка молода жінка підійшла до лавки і важко опустилась на неї. На обурені, осудливі і здивовані погляди вона відповіла втомленою усмішкою на гарному змарнілому обличчі.

* * *

– Що це у вас за нові люди в селі? – спитала я вдома і додала:

– Я про ту жінку, що ми бачили в церкві.

– А-а, та то внучка старої Виклячки, ну тої, що там за рогом стара дерев'яна хата. Баба вже давно як вмерла, хата стояла пуста, а десь недавно приїхала ота дівчина, от забула, як звати її. Знаю тільки, що вона художниця. Дивна якась, ні до людей, ні до Бога не ходить, тільки нині от до церкви прийшла.

Мене зацікавила ота нова жителька, яка зуміла уникати настирливих сільських кумась. Не так із зайвої цікавості, як від нічого робити, наступного ранку я пішла глянути на її дім.

Коли я глянула на хату старої баби Виклячки, перше, що впало мені в око – чудові троянди. Розкішні, яскраві, вони зусібіч оточували будинок і скрадали його облуплені стіни і нашвидкуруч полатаний дах. Безцеремонно перехилившись через пліт, я захоплено їх розглядала.

Несподівано двері відчинилися і я постала перед вчорашньою незнайомкою. Відступати було пізно.

– Доброго дня, – привіталася я. – Мене звать Уляна, я живу по сусідству. Мені дуже сподобались ваші троянди.

Жінка усміхнулась:

– Хочеш попросити живець?

Я дещо розгубилась, але відповіла:

– Якщо вам не важко...

– Що ж, я не збіднію.

Жінка зайшла до комірчини і взяла секатор. Потім швидкими вмiлими рухами відрізала кілька молодих пагонів і простягнула мені.

Так я познайомилася з Литою. Надалі я часто прибігала до неї – просто поговорити. Доволі швидко звикла ділитися усім, навіть найсокровеннішим. Багато хто дорікнув би мені цим, та в мене не було нагоди пожаліти за свою відвертість. Лита не тільки зберігала таємницю, а й ненав'язливо допомагала мені знайти вихід із дражливої ситуації. Коли я висловила своє зачудування, сказала:

– Життя навчило розбиратись у ньому.

Мої дріб'язкові жалі («Вони не купили мені таку гарну сукню» або «Він не передзвонив») вона ніколи не сприймала серйозно. А коли я образилась, відповіла:

– Хвороба змушує ставити собі питання: «Якщо я знатиму, що завтра помру – хіба ці речі будуть мене хвилювати?». Коли ти хвора – важко, може, й безнадійно – у тебе залишаються лише найважливіші цінності і найближчі люди. Все інше просто відсіюється.

* * *

Якось, прийшовши без попередження, застала Литу за мольбертом.

– Малюєш останній шедевр? – зіронізувала я.

– Будь-яка моя картина може так зватися, – відказала вона і, глянувши на мій скептичний вираз, додала:

– Бо я завжди малюю від душі те, про що думаю. А зараз малюю те, про що знаю.

Декілька хвилин Лита мовчки працювала, а я спостерігала. «Що ж це може бути?» – думала я, але так і не зважилась запитати вголос.

Із задуми мене вивів Литин голос:

– Мабуть, досить уже. Щось я втомилась.

* * *

Пам'ятаю, як розповіла Литі один випадок із мого шкільного життя. Я попросила подругу пояснити мені незрозумілу тему. Вона відмовила (хоч мала і час, і можливість пояснити).

– А я часто допомагала їй! – гнівно закінчила я.

– Це ще нічого, – відповіла вона. – Цікаво, що б ти подумала, якби почула історію моєї подруги. З дитинства з нею не панькались, але знай товкли: «Допомагай іншим». А вона була слухняною і доброю, тож і виросла справжньою альтруїсткою. Тоді посипалися вимоги родичів: поможи, поможи, поможи. «Бо то мама». «Бо то брати». Дівчина й не помітила, як стала для рідні прислугою: нащо їм працювати, якщо на перший же поклик з'явиться дочка чи сестра і все зробить? Зробить, бо вірять – колись допоможуть і їй.

Литин голос затремтів. Вона глянула на мене і спитала:

– Як ти думаєш, що було далі? А далі подруга захворіла. Лікування було дорогим, тож їй довелось продати все: рідні, звісно, «самі грошей не мали». Вона

переїхала до батьків, але вже не могла працювати так, як колись. Тоді почалося: «Ти на нашій шиї сидиш», «Що тобі таке е, що ти не можеш робити?». Одного разу подруга не витримала, збрала свої речі і поїхала геть. Вона не тримає на родичів зла, та вони навіть не хочуть визнати своєї провини. На всі її закиди відповідають: «А що ми тобі зробили?».

Я не питала Литу, що було далі. Я все зрозуміла.

* * *

Ближче до осені по мене приїхали батьки. Лита довго стояла і махала рукою услід...

Ще два місяці ми спілкувались по телефону. Лита жартувала, наказувала берегти себе, запевняла, що їй краще. Але від бабусі я знала: вона згасає.

А потім Лита померла. Я знала, що вона приречена, та все ж ця звістка шокувала мене. Тліла ж, все-таки, надія на чудо... Відпросившись з уроків, я поїхала у Бір.

Похорон вийшов похмурим. Зібрались сусіди, було кілька родичів на криваво-червоній «Таврії». «Певно, за Литині гроші купили», – зло подумала я. Хотілось закричати, вигнати їх, хай забираються разом зі своєю кривавою «Таврією». Та раптом стало байдуже – хай стоять, перешіптуються, роблять сумні міни. Це ж якесь непорозуміння – Лита жива, натиснувши кілька кнопок на мобільному, я почую її голос, бо вона там, у хатці з трояндами. І тут ростимуть такі ж – я мушу подбати.

Потім «Таврія» з родичами поїхала до Литинового дому. Я бачила, як вони виносили меблі і складали їх на причіп. Немолодий уже чоловік відділився від загальної групи і підійшов до мене. «Скажіть, де живе Уляна Барат?» – запитав.

Дізнавшись, що я – це я, простягнув мені величенький плаский згорток. Зверху Литиною рукою писало: «Улянї Барат. Бір».

Повернувшись додому, я розгорнула пакунок. Як я вже здогадалась, всередині виявилась картина, яку Лита колись при мені малювала – тільки вже закінчена. Критики, мабуть, назвали б її банальною, публіка не зрозуміла б, але мене вона вразила. Худенька, хвороблива на вигляд дівчина впала і поглядом благає

допомоги у своїх супутників. А ті спокійно проходять повз...

Я йду

Вечоріло. М'яка нічна прохолода проникала в артерії нічного міста, гальмуючи, глушачи невпинну метушню.

Рита поверталася додому. Не поспішала, йшла спокійно і красиво, карбуючи крок і усміхаючись всьому світу. Рита любила так ходити. Взагалі – любила ходити. Любила крокувати вулицями міста, що вже п'ять років їй як рідне.

Дз-з-з... Вібрація в кишені перервала Ритині думки. «Надіюсь, це не з роботи», – подумала дівчина, витягуючи телефон із кишені вузьких брюк.

На екрані висвітлився номер сестри – Насті.

– Алло, – радісно-здивовано сказала Рита у слухавку.

– Рито... Знаеш... – Настин голос переривався не то від хвилювання, не то від ридань. – Тато...

– Що сталось? – запитала Рита, внутрішньо похолодівши.

Через кілька секунд, які Риті здались вічністю, Настя викинула з себе кілька страшних слів.:

– Тато... Помер. Серцевий напад... Швидка нічого не вдіяла. Лише констатувала смерть...

Рита не помітила, що зупинилась – наче скам'яніла. Лиш чула, як стугонить у скронях кров, а серце вистукує по-мер, по-мер... «Алло, Рито, алло!..» – лунало зі слухавки, та дівчина вже цього не чула. По-мер, по-мер – дзвеніло у вухах. Телефон вислизнув з безвольних пальців і розлетівся на твердій бруківці. Рита не помітила цього. Із широко розплющеними очима, нічого не помічаючи, побрела –

байдуже куди, аби йти. Аби не чути власного серця, що безжально повідомляє: по-мер, по-мер...

Рита не пам'ятала своєї матері: вона покинула батька ще дуже давно. Та й батько, власне, на офіційному рівні вважався вітчимом – Рита з Настею не були йому рідними. Ніщо не перешкоджало йому відмовитись від них, але... не вистачило егоїзму й жорстокості віддати двійко невинних малят, які називали його татом, у дитбудинок. Так і залишились вони однією сім'єю – сім'єю без матері. Бо, хоч у батька вряди-годи і з'являлись жінки, надовго вони не затримувались. Та це особливо нікого не засмучувало: їм було добре втрьох.

Рита вже не могла згадати, яка «добра душа» розповіла їм Настею правду про батьків. Пам'ятала лише, як розгнівалася на доброзичливця завжди тиха, спокійна Настя, як кричала: «Чого ви лізете в наше життя?! Не ваше це діло!» Проте новину як таку Настя сприйняла спокійно, майже байдуже. Жодним словом, жодним порухом вона не давала зрозуміти, що все знає.

Рита ж відчувала, що у її душі щось надірвалось. Стала злою, некерованою, замкнутою, на всі дорікання відповідала: «Ти мені не батько!» Він намагався пояснити, заспокоїти – не слухала.

А потім Рита перебісилася, перегоріла. Вогонь протесту вщух, і вона стала (на перший погляд) знову такою, як колись. Та біль, обурення, почуття образи гніздилися у її душі, як хвороба. Вона так і вибачилась за ті слова, що ними колись ранила батькову душу. Тепер це гнітило її.

Брязнула під ногами покинута кимось пляшка. Від цього звуку Рита отямилася.

«Далеко ж я забрела, – повідомила сама собі. – Де це я? Ага, на мосту». Дівчина пішла, через поручні поглядаючи на воду.

Ніч була безмісячна, тож ріка лиш тьмяно поблискувала у світлі великоміських вогнів.

На мосту не було нікого, лише знизу, десь з-під нього лунали п'яні крики і гучний сміх.

«Люди живуть і житимуть. Що їм... А я не хочу. Я так втомилась».

«Жити?.. Для кого, для чого?»

Зринуло, мов з глибини: Настя...

«А хто я їй? Настя сильна. Завжди була сильна... Сильніша, ніж я».

Рита підійшла до огорожі, підтягнулась, перекинула ноги. Обперлась п'ятами об край, тримаючись руками за перила. Задивилась на тиху гладінь ріки, від якої її відділяло лише кілька секунд падіння. «Півкроку вперед – і все. І я знову побачу тата. Може. Може, і не побачу, та мені все стане байдужим. І життя, що раптом стало безглуздом, і провина, яку ніколи не забути».

Рита відпустила поруччя.

Ранок прийшов – такий, як завжди. Чи, може ледь посмутнілий? Та ні, скоріш навпаки.

Люди не знайшли утоплениці. І не знайдуть. Бо Рита – жива, хоч змарніла і виснажена – сиділа за столиком, вчепившись пальцями у чашку. Навпроти сиділа Настя.

– Знаєш, чому я тоді не стрибнула? – сповідалася Рита сестрі. – Не зі страху, не подумай. Навпаки, перспектива залишитись викликала в мене жах. Я подумала про інше. Ти пам'ятаєш, як тато нас любив?.. Він хотів бачити нас щасливими. І живими, звичайно. Я не змогла розбити ці сподівання, перекреслити його життя. Тому я і не пішла.

Місьо

Школа була доволі обшарпана, хоч зі стін і подвір'я ще не звіявся дух недавньої новизни. Така собі будівля з коробок: збудували її, певно, десь в кінці вісімдесятих. Подвір'я вимощене понадбиваними плитами. Я роззівався і ледь не поцілував котрусь: товстий металевий дріт нагадав мені, що треба також дивитись під ноги.

– Уважай не вбийся, – сказала мені мама, і я слухняно попростував за нею до входу.

Як шкода, що моя рідна школа – лише дев'ятикласна! Вона не була менш потріпана і підстаркувата, але вона була рідна. Може, я її ідеалізую, може... Але все-таки шкода, що найближча загальноосвітня – саме оця сіра радянська будова-школа. Але, раз я прийшов сюди, так воно і буде: я вчитимусь тут. Я востаннє зирнув на доглянутий з квітник з червоними осінніми квітами поверх глинистої землі і слідом за мамою занурився у вогку і лунку темінь школи. Повітря було важке, пересичене запахами лаків-фарб; кроки наші звучали навдивовижу голосно навіть для порожніх приміщень.

Ми йшли подавати документи.

* * *

Шкільне життя затягує швидко: чергуються уроки-перерви, закінчується робочий день, і ось вже я в автобусі – додому. Наступний день такий же: уроки, нудні розмови з новими і старими однокласниками. (Старі – це ті випускники моєї рідної школи, які разом зі мною вступили сюди). Трохи вчимося, трохи нудимось.

Сільські школярі, як це загальновідомо, мають більше підстав для нудьги і менше – для успішного навчання. Хоча, може бути, це тільки тут так, що основні інтереси у хлопців – куриво, пиятики, клуб, час від часу – спортзал, у дівчат – шмаття, дешева косметика, хлопці і, знов-таки, гулянки і випивка. Я ходив в музичну школу, в мене була моя улюблена гітара, але не серед моїх однокласників було мені шукати однодумців для спільних музикувань. Читати мало хто любив, тож теми для спільних розмов вичерпувались обміном пліток і обговоренням поточних подій. Я був занадто несміливий, щоб намагатися прищеплювати свої захоплення тим, хто дивився на мене скептично, тож швидко помітив, що стаю трохи відстороненим від інших. Не дуже це мене гнітило, але відчуття трохи дивне і неприємне.

Жорстокіші, на чолі яких «авторитетик» Микола, або ж Калян, мають хлопчика для биття. Його звали Орест – недоладне і застаріле ім'я. Він трохи недоумкуватий – не знаю, чому його взяли до десятого класу. Він – єдиний представник свого села в цій школі. Високий, нескладний, сутулий незграба – готова мішень для всіх охочих самоствердитися за його рахунок. Всі бавляться: то гурт хлопців викине його з вікна, то напнуть на голову протигаза і знімуть на відео те, як він хоче виборсатися, то... Насмішки без кінця. Час від часу приходить його мама, сваряться вчителі, але ця епопея тягнеться вже четвертий рік – відколи Орест з'явився тут.

Дітям нудно.

Думаю, якби не Орест, щотижня до школи вчашала би моя мама.

* * *

Під час однієї з таких нудотних перерв, коли нічим зайнятися і вбиваєш час за балаканкою, я почув про Міся. Хтось із тутешніх старожилів розповідав нам приколи і бувальщини, смішно було, пам'ятаю, але все, що зафіксувалось – фраза, якою Місьо схарактеризував якусь дівчину: «Чічки як ведра». Думаю, всі зрозуміли, що це означає? Жаль, не пам'ятаю, як зреагувала дівчина.

Михайло Димитрук, або ж Місьо, був такий собі сільський ідіот – батько-алкоголік і таке інше. Мати його, нічим не примітна сільська жінка, працювала на шахті, здається, прибиральницею. У Міся був ще на два роки старший брат, Ігор, того ж рівня розвитку і майже точна копія зовні. Він уже закінчив школу (за індивідуальною програмою, правда, я не дуже петраю, в чому це полягає, але хай) і навіть десь працював, не знаю де. А Місьо ще наче вчився, і через це вряди-годи приходив сюди, до нашої школи.

Ставились до Міся не надто по-особливому, а якось... як би це сказати... як ото ставляться до ведмедя в зоопарку: трохи своєрідного захоплення, поваги і насмішок, але, погодьтесь, відвідувачі зоопарку засміяли б вас, якби ви сказали, що цей ведмідь – рівня ім. Місьо був однією з тих нікчемних розваг, що могло запропонувати наше село таким, як мої однокласники. Його часто і охоче пригощали випивкою: так він ставав ще більш потішним.

* * *

Ну от, одного дня я його побачив.

Хоча ні, ця фраза невдала – немов і справді йдеться про ведмедя.

Краще так: одного дня я зустрівся з Місьом.

День був гарний, сонячний. Був кінець травня, тож було вже майже спекотно. Ми всім класом сиділи, як зграйка величеньких горобців, на сходах при вході до школи в приємному передчутті кінця уроків: залишилась лише художня культура, і ми оце чекали вчителя, щоб попросити його відпустити нас.

Подвір'ям снували дорослі і діти; вони не звертали уваги на нас, а ми на них, тож появу ще однієї велосипедної постаті я б і не помітив, якби Калян-Микола не вигукнув: «Ба, це ж Місьо!» Я перевів погляд і побачив хлопця невизначеного віку (на вигляд йому могло бути і чотирнадцять, і двадцять чотири), вбраного в старе темне дрантя з секунду. Обличчя досить смагле, негарне, мовби якесь... старече, чи що? На цьому обличчі – тупуватий і водночас хитрий вираз. Велик «Україна», з якого Місьо вже зліз і тепер мостив його біля дерева недалеко від нас, був ще більш старий і потріпаний, ніж його одяг: руль і рама були іржаві, передне колесо йшло «вісімкою» і на ньому бракувало спиць.

– Пгівед, – привітався Місьо, підійшовши. Сказане стосувалося тутешніх хлопців, з якими він, як вже було сказано, приятелював.

Деякі обступили його, зав'язалася розмова. Калян з найавторитетнішими продовжували сидіти, лінькуватو розвалившись, вряди-годи докидаючи кілька слів.

Сварка спалахнула раптово. Я було відволікся, втративши інтерес до Міся і хлопців, але раптом підвищені голоси змусили обернутись до них. Хлопака на ймення Олежик стояв навпроти Міся, тримаючи на долоні свій телефон. «Ти його повимазував!» – наїжджав він на недоумка. «Якого милого ти взагалі давав телефон цьому тупаку? – подумав я. – Не бачив, які в нього руки? Хто з вас дурніший?» але настільки очевидні думки зроду не спадали Олежику. Він був радий приводу. Відхаркнувши, він плюнув у Міся.

Хлопці привітали початок нової атракції веселим гиготінням. Калян плюнув і собі, бридко шкірячись.

– Ви чо си плюєте? – сказав Місьо, затуляючись руками. Його тупе обличчя не виражало ні болю, ні образи. Це було огидно: плювки летіли і летіли. «Досить, дурні!» – заверещали деякі з дівчат, але їх не почули. Орест підвівся, на його тупому лиці нічого не читалося, тож я не знаю, що він хотів зробити. Гм, я тільки зараз помітив, які схожі вони з Місьом – тупі обличчя, незграбні манери. Однаково упосліджені.

– Плюй, Орест! – гукнув йому хтось. І він плюнув. Що це було з його боку: страх? Чи радість від того, що знайшовся хтось, кого і він може принизити?

Я ж, разом з іншими спокійнішими і миролюбнішими, був лише спостерігачем. Слід було втрутитись – я повинен був втрутитись, бо це відповідало моїм уявленням про гідну поведінку. Але я залишився стояти з придуркуватим виглядом і лише дивився.

Не зробити того, що вважаєш правильним – боягузтво, найстрашніша вада. Чи, може, це був затаений сумнів у тому, чи зміг би я допомогти? чи варто було допомагати?

Місьо лайнувся і незграбно кинувся на Олежика. Перший же Місів копняк виявився на диво влучним: він втрапив Олежику по руці, в якій він все ще тримав той свій телефон, вибив його, і злощасний пристрій розлетівся по твердих плитах.

Хлопці оскаженіли. Плювки припинились, вони кинулись на недоумка і почали бити: сильно, кулаками, ногами, по обличчю, ребрах, спині. Місьо не був слабкий фізично, але йому не вдавалось оборонятись, і спритна підніжка повалила його на землю. Ми, спостерігачі, врешті струсили своє заціпеніння і кинулись розтягати все це.

Конфлікт завершила прибиральниця, баба Ліда: вона вибігла, висварила нас і загнала в до школи, потім заводала до Міся: «Додому їдь! Додому! Сідай на ровер і їдь додому!» Величенька замашна швабра в її руках була серйозним аргументом, тож всі робили те, що їм було наказано.

Після уроку, що все ж відбувся, я побрів додому. Автобуса, який би мене туди відвіз, треба було чекати ще півгодини; я не хотів, тож пішов пішки. Благо, недалеко – яких чотири кілометри, щоправда, під гору.

Завтра я знову прийду в цю школу. Ми всі прийдемо, і ніхто навіть не буде згадувати сьогоднішнє.

Бо нічого ж не сталося.

Светка

Так давно, здається, я була тринадцятилітньою! Якою дурепою я була!

Певно, кожен носить у собі дурницю, яку зробив, подумав чи відчув, коли був напівдитиною. Може, ви її соромитесь, можливо, потайки від вас вона вас гріє. А може, вона важка, як камінь, і тягне, тягне вниз, і не можна позбутися цього? О, тоді це, певно, не дурниця. А краще, якби була дурниця. Дурниці потрібні всім. Надто ідеальні люди дратують.

Чому я ніколи не робила дурниць, легких таких, приемних дурниць?

Початок був банальний. Уявіть майжечотирнадцятилітню дівчину, що їй потрібен, просто необхідний успіх у всьому. Думаю, вона була, та й зараз залишається вродливою, хоч тоді було потрібно більше поролону у ліфчику, щоб досягти потрібного ефекту. Але це таке. Макіяж не заважав їй бути відмінницею у школі і непоганою футболісткою. Ця дівчинка – я, Дарка. Дарка, не Даша, я наполягаю.

Була ще одна дівчинка, про яку можна сказати ледь не те саме: Євка, моя подруга і однокласниця. Хоча, в Єви наче було менше глузду. Або ні, не мені тепер судити. Скажу лише, що вчилась вона гірше за мене і частенько тупила. Євка подобалась хлопцям, була весела, дуже гарненька дівчина і лайняна подруга, з якою я мирилася тільки тому, що лінь було наживати собі ворогиню. Та й потрібні мені були коліжанки, все-таки.

Отже, в один із найзвичайніших вечорів пізнього літа прибігає до мене Євка:

- Привіт, Дарко! Ходи-но до клубу зі мною!

- Єво, сонце, ну чому б тобі з Василем не піти?

- Не хочу: ще подумає, що без нього і кроку не ступлю!

- А мені обрид вже наш сільський клубик. Хоч би куди в місто мене покликкала. Але, мабуть, піду, бо грошей бракує в міський іхати.

- Смішна ти: за тобою стільки хлопців сохне, то потягни когось, хай платить!

- Не моя метода, ти ж знаєш.

- От чудна. Ну нехай, збирайся. На восьму будеш готова?

- Мабуть. Зайдеш за мною, ок?

- Ну ясна річ.

Клубик у нас невеликий, недавно відремонтований. Музика? Нічого особливо нового і якісного, бо ж диск-жокей – ледь не наш ровесник. Типові залапані треки, але мене сьогодні і вони влаштовували. На мені була легка бавовняна суконка сонячно-жовтої барви і босоніжки з невеликою шпилякою. Сукню цю я любила, тож виглядала гарно і почувалась просто чудово серед згайки дівчаток в джинсиках і маечках, що щільно обтягували їх молоде сальце. На мене поглядали заздро й старші кобітки, а Євка, певно, й не рада була, що притягла мене. Після трьох чудових місяців літа я була засмаглим золотком.

Євка не лестила мені, коли говорила про моїх залицяльників. Їх не бракувало, проте на цей момент постійного хлопця я не мала. Тому це було особливо приємно: бути популярною, суб'єктом залицянь більшої частини присутніх хлопців.

Євка теж була гарна, нічого їй було боятися мене: джинси ідеально сиділи на її стрункому тільці, синій шифоновий топ дуже їй личив. Євка усміхалась і щебатала, була мила, говірка і трішечки п'яна.

- Дарочко, дивись, хто сюди прийшов сьогодні! - і тягла мене за руку до невеличкої групки людей. Я радісно загукала:

- О, привіт, народе, давно вас не виділа!

- Привіт, Дарусю! - відповіли Светка, Ната, Іван і Костик.

- Дарко, яка ти красуня сьогодні, - вимовив Іван, пильно дивлячись на мене.

- О, я старалась, знала-бо, що ти прийдеш! - засміялася я, пускаючи очима бісики.

Я помітила, що Светка, яку була відволікла розмова з Євкою, ледь-ледь насупила брови. «Справді, вони ж начебто парочка,» - подумала я.

- Ходімо танцювати! - це вже мені Костик.

- Ходім, сонце, бо часу мало: не жарт, в школу позавтра! Тре' хоч трохи натанцюватися сьогодні!

- Скучила за школою, хіба ні, відмінничко?

- О-о, я тебе прошу... Скучила чи ні - йти доведеться, сам знаєш. А ти як: як тобі Будапешт, чи наївся марципанів? Не роздумав школу змінювати?

- Накупив трохи, істи шкода, стоять як сувеніри. Хочеш подарую? Ні, Дарусю, не передумав, ти ж знаєш, що так треба: як батьки наполягають, то це не жарти. Та й що мене тримає тут, подумай от: Светка з Іваном тепер, зі мною навіть гуляти не хоче...

- До біса! Чого це всім так потрібна Светка? - не втримала досаду я, в останній момент стараючись пом'якшити свій вигук кокетливою інтонацією.

– Ревнуеш, мала? – хитро всміхнувся Костик.

– Ну ясно, я ж за тобою давно сохну! – підтримала жарт я, і ми обоє засміялись.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/bobik_-rina/hudozhnicya

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)